

Arrest

nr. 146 293 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TROCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 17 juli 2011 het Rijk binnen. Zij was in het bezit van een paspoort dat was voorzien van een visum type C met een geldigheidsduur van 90 dagen.

1.2. Op 18 juli 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 14 oktober 2011.

1.3. Verzoekster diende op 5 augustus 2011, in functie van haar Belgische dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 januari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 23 maart 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2011 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Azerbeidzjaanse

[...]

geweigerd om de volgende reden:

Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft op 05.08.2011 in de hoedanigheid van 'ascendent ten laste' van een Belgische onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08 juli 2011.

De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wat betreft de vraag of verzoekster een belang heeft bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden moet worden geduïd dat met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: de wet van 8 juli 2011), die in werking zijn getreden op 22 september 2011, de regelgeving wordt gewijzigd om een verblijfskaart op grond van gezinshereniging te verkrijgen. Deze artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing is op het ogenblik van de uitspraak, bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”.

Artikel 40ter van dezelfde wet luidt op het ogenblik van de uitspraak als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[...]”.

De wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Bijgevolg is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

Aangezien er in hoofde van verweerder een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annuleringsarrest, moet hij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient hij ten gevolge van het adagium ‘tempus regit actum’ de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het declaratieve karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet geen afbreuk aan deze conclusie daar het een opgeheven recht niet kan doen herleven.

Op het ogenblik van de uitspraak zijn de voornoemde artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing. Aangezien het loutere feit dat verzoekster een aanvraag had ingediend op zich geen onherroepelijk vastgesteld recht creëert, zal verweerder bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de voorwaarden vervat in de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet dienen toe te passen. De voorwaarden van deze bepalingen bieden verweerder geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster als ascendent in functie van haar meerderjarig kind met de Belgische nationaliteit in te willigen. Op grond van dit gegeven heeft verzoekster geen actueel belang meer bij haar beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Er dient tevens op te worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in het arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013 reeds uitdrukkelijk stelde dat artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 18, 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) die betrekking hebben op het burgerschap van de Unie niet schendt en dat de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 niet zonder redelijke verantwoording is, zodat het ontbreken van een overgangsregeling op zich ook niet leidt tot de vaststelling dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 123/2013 van 26 september 2013 tevens geduid dat artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet – waarin een bescherming is voorzien die gelijkaardig is aan deze die is bepaald in artikel 8 van het EVRM – niet schendt.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij nog lijkt te willen aangeven dat verweerder geen toepassing vermag te maken van de nieuwe wetbepalingen omdat deze niet verenigbaar zijn met voormelde hogere rechtsnormen.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gelet op voorgaande vaststellingen is voorts niet vereist om het Grondwettelijk Hof nogmaals te verzoeken om zich uit te spreken over de vraag of het ontbreken van overgangsbepalingen in de wet van 8 juli 2011 niet strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en of artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 geen schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 22 van de Grondwet iuncto artikel 8 van het EVRM of iuncto de artikelen 20 en 21 van het VWEU.

Ook de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de verenigbaarheid van de bepalingen van artikel 40er van de Vreemdelingenwet met de artikelen 18 en 20 van het VWEU dient niet te worden gesteld. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde namelijk reeds dat artikel 20 VWEU niet verhindert dat een lidstaat een derdelander het verblijf weigert wanneer deze derdelander wil verblijven met een familielid dat een burger van de Unie is, in die lidstaat, waarvan de burger van de Unie de nationaliteit bezit, waar de burger van de Unie woont, en nooit als burger van de Unie van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt, mits een dergelijke weigering niet tot gevolg heeft dat de betrokken burger van de Unie het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van EU-burger ontleende rechten wordt ontzegd (HvJ 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga). De draagwijdte van de artikelen 18 en 20 van het VWEU is derhalve duidelijk. De Raad merkt hierbij op dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat verzoeksters dochter feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten en aldus niet de rechten zou kunnen genieten die verbonden zijn aan haar status van EU-burger. Verzoekster geeft namelijk enkel te kennen een slechte relatie te hebben met haar zoon in Azerbeidzjan en financiële hulp te krijgen van haar Belgische dochter. Er blijkt evenwel niet dat verzoeksters dochter zich buiten het grondgebied van de Europese Unie zou dienen te vestigen om haar financieel of moreel te kunnen steunen. De financiële steunverlening kan immers via geldtransfers gebeuren en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert verzoekster niet om, net als voorheen, haar dochter op regelmatige tijdstippen te bezoeken of om haar dochter uit te nodigen om haar te bezoeken in Azerbeidzjan.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Verzoekster voert in haar synthesesmemorie de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Los van het feit dat de grief van verzoekster inzake de schending van de artikelen 40, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en om die reden niet dienstig is, moet worden vastgesteld dat verzoekster in haar initiële verzoekschrift de schending van voormelde wetsbepalingen niet expliciet aanvoerde en de synthesesmemorie niet kan worden aangewend om nieuwe middelen aan te brengen. Een synthesesmemorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, *“zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesesmemorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

De aangevoerde schending van de artikelen 40, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet is dan ook onontvankelijk.

3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster allereerst dat *“de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten”* is gesteund op een wet die in strijd is met de Grondwet en het Europees recht en om die reden niet behoorlijk is gemotiveerd. In dit verband kan worden verwezen naar de bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden en dient te worden herhaald dat het Grondwettelijk Hof tot de conclusie kwam dat de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 en het feit dat derdelanders niet langer een recht kunnen laten gelden om een Belg die in België verblijft en die geen gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer te vervoegen niet in strijd is met de artikelen 10, 11 of 22 van de Grondwet al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM en de artikelen 18, 20 en 21 van het VWEU. Verzoeksters uiteenzetting laat de Raad derhalve niet toe om te besluiten dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze, zonder deugdelijke voorbereiding of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Daarnaast betoogt verzoekster dat verweerder voorbij ging aan het feit dat zij nog beschikte over een attest van immatriculatie dat geldig was tot en met 5 februari 2012 op het ogenblik dat hij besliste tot de afgifte van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wist evenwel of behoorde te weten dat het attest van immatriculatie dat haar werd overhandigd slechts een tijdelijke verblijfstitel was die haar werd afgegeven om haar verblijf te dekken tijdens het onderzoek van haar verblijfsrechtelijke aanspraken en dat dit document zijn geldingskracht verloor en, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zou worden ingetrokken indien de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde besloot dat zij geen recht op verblijf kon laten gelden. Het gegeven dat verzoekster nog over een attest van immatriculatie beschikte op het ogenblik dat verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam geeft geen aanleiding tot de conclusie dat verweerder de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Het feit dat verzoekster pas op 23 maart 2012 kennis kreeg van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terwijl zij op 13 januari 2012 reeds een aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd laat evenmin toe te concluderen dat deze beslissing door enig gebrek is aangetast. Verweerder kon op 5 januari 2012 – de datum waarop hij besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – immers nog geen rekening houden met een aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster meer dan een week later zou indienen. Het feit dat verzoekster pas op 23 maart 2012 kennis kreeg van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK